

Festival heeft volwassenheid bereikt en brengt topwerk naar Eurometropool Lille-Kortrijk

NEXT: voor kunstenaars 'met een smoel'

Toen politici een paar jaar geleden besloten om het economische project van de Euregio Lille-Kortrijk boven de doopvont te houden, formuleerden de theaters in de streek daar hun culturele antwoord op. Het NEXT-festival strekt zich uit over twee landen, drie gewesten en zes steden, met een publiek van twee miljoen mensen.

PIETER T'JONCK

LILLE/KORTRIJK • Zo namen ze een gewaagd voorschot op een culturele en sociale eenheid die er de facto niet was. Bij de derde editie blijkt het festival de volwassenheid echter al bereikt te hebben.

Simpel was het project niet, ook al kreeg het voor vier jaar Europese steun. De culturele en sociale gevoeligheden in diverse steden als Doornik, Lille, Roubaix, Tourcoing, Valenciennes en Kortrijk zijn aanzienlijk. De verschillen in theatergebruiken en -voorkeuren zijn de laatste jaren zelfs vooral toegenomen. Maar ook politiek liggen de kaarten anders: een kunstencentrum als BUDA in Kortrijk kan zijn eigen gang gaan, maar een CC als dat van Doornik moet luisteren naar de desiderata van de lokale bewindvoerders.

Bij de eerste edities van NEXT bleek dat ook uit de affiche: elk deelnemend huis zette zo'n beetje zijn eigen politiek voort, al werd het publiek gedeeld met de andere huizen. Dat op zich was echter al een prestatie: bussen inleggen of zorgen voor een centrale ticketservice, het zijn logistieke nachtmerries.

Dit jaar is de affiche echter een echte verrassing. Barbara Raes van BUDA verklaart: "Deze keer zaten we om de twee weken

■ Danseres Annabelle Chambon in *Preparatio Mortis* van Jan Fabre. De voorstelling beleeft op NEXT haar Belgische première.

samen om een gemeenschappelijk programma op te bouwen waar iedereen zich kan in vinden. Het zijn allemaal kunst-

De affiche is dit jaar een echte verrassing. Het zijn allemaal kunstenaars met een Europese reputatie

naars 'met een smoel' en een Europese reputatie". Daar is geen woord van gelogen. Het leuke is dat de discussies voor

een grote diversiteit in het aanbod zorgden. Aan de ene kant van het spectrum tref je hier experimenteel en reflexief werk als dat van Xavier Leroy, Superamas of Philippe Quesne. Aan de andere kant is er exuberant acteer- en danswerk. Daarbij grote namen als Jan Fabre of Sidi Larbi Cherkaoui, maar ook beloftevolle jongere makers als Eleanor Bauer of Ivo Dimchev. Maar hoe dan ook: topwerk.

i Tot 6 december. Voor inlichtingen zie www.nextfestival.eu

ANTONIA BAEHR OVER 'FOR FACES'

De Duitse Antonia Baehr brengt op NEXT haar nieuwe stuk *For Faces*. Als er één artiest 'met een smoel' is, dan wel deze Baehr. Alleen al haar uitgesproken mannelijke kledij en kapsel, een degelijke Duitse burgervader waardig, volstaat om discussies over 'gender' te doen losbranden. Zo zou je bijna vergeten dat Baehr ook onvergetelijk werk als *Rire* maakte. In dat stuk geeft ze precies uitgeschreven lachconcerto's ten beste. Dat is minder gek dan het lijkt: Baehr heeft er een handje van weg om de kijker met simpele kunstgrepen verwonderd te doen kijken naar fenomenen waar je anders zelden over nadenkt. Zoals lachen bijvoorbeeld. In het spoor van John Cage, legt ze zichzelf of haar performers daartoe vaak precieze, maar 'zinledige' instructies op. De uitvoering van haar werk vraagt daardoor uiterste concentratie. Dat is ook waarom je vaak zo gefascineerd blijft kijken.

In *For Faces*, een 'partituur' voor vier performers, zal dat niet anders zijn. Studieobject is hier het gezicht. "Dat is een klein object", merkt Baehr op. "Daar moet je dichtbij zitten om te zien wat er gebeurt. Daarom zet ik de toeschouwers in een nauwe kring om de performers heen. Die zitten rug aan rug. Zo zitten ze oog in oog met de kijkers, maar

FOTO RV

■ Baehr zoekt met haar performance *For Faces* naar hoe we elkaar herkennen en interpreteren.

zien ze elkaar niet. Omgekeerd zien ook de kijkers slechts enkele performers tegelijk. Pas als de performers haast onmerkbaar hun stoelen verschuiven zien ze ook de anderen. Daarentegen zien ze wel altijd hun medetoeschouwers aan de andere kant van de kring."

Wat er dan gebeurt? Baehr: "De vier performers zijn allen muzikanten en bewegen hun gezichten ook op een muzikale score.

Ze beginnen met een uitgestreken gezicht tot de kijkers reageren. Dan bewegen ze langzaam hun hoofd of delen ervan. Gaandeweg bouwen ze op naar een groteske climax, waarbij de kijker zich wel zal afvragen wat ze denken of voelen. Maar ze voelen niets, ze reproduceren enkel een partituur. Zo bekeken gaat dit stuk over hoe we elkaar, als mensen, herkennen en interpreteren."